

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Cdo/20/2023                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 8114233884                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.02.2024                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jana Bajánková           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2024:8114233884.2 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobkyne Z. R., narodenej XX. B. XXXX, S., zastúpenej advokátom JUDr. Ladislavom Lukáčom, Prešov, Hlavná 17, proti žalovaným 1/ Q. Z. E.Á., narodenému XX. Z. XXXX, S., C. XXXX/XX a 2/ B. E., narodenej XX. K. XXXX, S., C. XXXX/XX, zastúpeným advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Stropkov, Námestie SNP 7, o zaplatenie 33 076,91 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15C/433/2014, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. mája 2022 sp. zn. 11Co/2/2022 takto

### rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobkyni nepriznáva voči žalovaným nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) druhým v poradí rozsudkom č. k. 15C/433/2014-305 z 12. mája 2021 v spojení s opravným uznesením č. k. 15C/433/2014-351 z 29. septembra 2021 uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 33.076,91 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 33.076,91 eur od 13. februára 2015 do zaplatenia v lehote 90 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku a nepriznal stranám sporu náhradu trov konania.

1.1. Výrok odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou doručenou mu 30. decembra 2014 okrem iného domáhala, aby súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade (a pôvodne aj žalovaným v 3. a 4. rade - Z. E. a manželka L. E.), voči ktorým už bola žaloba právoplatne rozhodnutá) povinnosť zaplatiť jej spoločne a nerozdielne pôvodne sumu 42.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od podania žaloby do zaplatenia. Potom, ako o tejto žalobe rozhodol rozsudkom č. k. 15C/433/2014-148 z 20. novembra 2018 a odvolací súd rozhodol o odvolaniach žalobkyne a žalovaných v 1. a 2. rade uznesením č. k. 25Co/27/2019-215 z 26. septembra 2019, sa žalobkyňa domáhala už len zaplatenia sumy 33.076,91 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 13. februára 2015 do zaplatenia.

1.2. Konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa ako prevádzajúci člen a žalovaní

v 1. a 2. rade ako nadobúdatelia, uzatvorili dohodu o prevode členských práv a povinností k družstevnému bytu, a teda, že došlo k prevodu členských práv a povinností k predmetnému bytu zo žalobkyne na žalovaných v 1. a 2. rade. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že účastníci tejto dohody sa dohodli na prevode členských práv a povinností za sumu 42.000,- eur. Medzi stranami sporu taktiež nebolo sporné, že žalovaní v 1. a 2. rade zaplatili žalobkyni, resp. z titulu jej dlhu zaplatili sumu 8.923,09 eur. Vykonaným dokazovaním nemal za preukázané, že medzi žalovanými v 1. a 2. rade a pôvodne žalovanými v 3. a 4. rade bola uzatvorená príkazná zmluva, resp. iná obdobná zmluva. Pripustil, že žalovaní v 1. a 2. rade sa vyjadrili, že byt kupovali pre svojho syna a nevestu za ich finančné prostriedky (pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade), teda nie za financie žalovaných 1/ a 2/, avšak žiadnym spôsobom nebolo preukázané, že žalovaní v 1. a 2. rade konali na základe nejakého plnomocenstva, príkazu resp. iného typu zmluvy v ich prospech. Pokiaľ by bolo niečo také preukázané, boli by na zaplatenie doplatku dohodnutej ceny zaviazaní, pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade a nie žalovaní v 1. a 2. rade, pričom podstatné je to, že doplatok dohodnutej ceny uhradený nebol. Zároveň je nepochybné, že následne žalovaní v 1. a 2. rade členské práva a povinnosti k bytu bezodplatne previedli na svojho syna s nevestou, a títo následne byt, podľa ich vyjadrenia, previedli na pána C. za dohodnutú cenu iba cca 12.000,- eur. Z dohody z 5. januára 2013 uzatvorenej medzi pôvodne žalovanými v 3. a 4. rade ako prevodcami a žalobkyňou ako nadobúdatelkou vyplýva, že strany tejto dohody sa dohodli na spätnom prevode, avšak členské práva a povinnosti spojené s členstvom v zmysle ustanovenia § 230 Obchodného zákonníka neprešli na nadobúdateľa, teda na žalobkyňu, keďže táto dohoda nebola predložená Bytovému družstvu Prešov. Súd poukázal aj na to, že zo strany žalobkyne nedošlo k zaplateniu sumy 8.923,09 eur, čím vlastne nedošlo ani k naplneniu uvedenej dohody, pričom z tejto dohody vyplýva, že v prípade, ak žalobkyňa nedodrží podmienky dohody, budú prevodcovia riešiť situáciu počínajúc 17. januárom 2013 právnou cestou. Je nepochybné, že žalobkyňa svoj záväzok zaplatiť uvedenú sumu nesplnila. Súd prvej inštancie nezistil ani rozpor s dobrými mravmi, ktorý by mal spočívať v konaní žalobkyne, a ktorý by mal zakladať prípadnú neplatnosť dohody strán sporu o povinnosti zaplatiť sumu 42.000,- eur.

1.3. Vzhľadom na skutočnosť, že súd uložil žalovaným povinnosť zaplatiť relatívne vysokú sumu, umožnil im jej zaplatenie v dlhšej 90-dňovej lehote z dôvodu, aby mali dostatočný časový priestor na prípadné zabezpečenie týchto finančných prostriedkov.

1.4. Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa § 229, § 230 Obchodného zákonníka a § 488, § 491 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“).

1.5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a nepriznal pomerne úspešnejšej žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči pomerne neúspešnejším žalovaným (pôvodne bola žalovaná suma 42.000,- eur a súd priznal žalobkyni sumu 33.076,91 eur), pretože vzhliadol dôvody osobitného zreteľa spočívajúce v okolnostiach prejednávanej veci, ktoré síce nevyhodnotil ako dôvody, pre ktoré by zamietol žalobu, ale vyhodnotil ich ako dôvody, pre ktoré nepriznal pomerne úspešnejšej žalobkyni nárok na náhradu trov konania. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že žalobkyňa, za ktorú žalovaní v 1. a 2. rade zaplatili dlh voči bytovému družstvu s ďalšími súvisiacimi platbami, po zistení, že by byt mohla predať aj za vyššiu sumu jednala s ďalším záujemcom, následne za účelom spätného prevodu bytu nevrátila žalovaným sumu, ktorú za ňu zaplatili, dokonca podala na žalovaných trestné oznámenie, a teda týmto svojim konaním, ktoré síce možno charakterizovať ako nekorektné, nejedná sa však o konanie, ktoré by malo zakladať neexistenciu povinnosti žalovaných zaplatiť celú dohodnutú sumu 42.000,- eur, vytvorila stav, ktorý podľa názoru súdu možno posúdiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa týkajúce sa vecí samej, pre ktoré súd o trovách konania rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaných rozsudkom zo dňa 24. mája 2022 sp. zn. 11Co/2/2022 rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č. k. 15C/433/2014-351 z 29. septembra 2021 potvrdil a sporovým stranám nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo, vychádzajúc z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie konštatoval, že odvolanie nie je dôvodné.

2.2. K odvolacím námietkam uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením žalovaných, že žalobkyňa ako nositeľka členských práv v bytovom družstve bola v postavení prevádzajúceho člena, avšak oni boli len

v pozícii nepriamych zástupcov pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade a že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že oni pri podpise dohody z 28. novembra 2012 len zastupovali záujmy pôvodne žalovaných v 3. a 4. rade, pretože práve títo chceli nadobudnúť členské práva k spornému družstevnému bytu. Odvolací súd podotkol, že hoci z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaní v 1. a 2. rade uzatvárali dohodu o prevode členských práv a povinností so žalobkyňou len preto, aby žalovaní v 3. a 4. rade neprišli o príležitosť získať túto nehnuteľnosť, žalovaní v 1. a 2. rade uzatvorili predmetnú dohodu o prevode členských práv a povinností vo vlastnom mene, teda nie ako splnomocnenci žalovaných v 3. a 4. rade. Dodal, že aj keď žalobkyňa vo svojej výpovedi pri podaní trestného oznámenia uviedla, že pána E. zastupovali jeho rodičia, to ešte neumožňuje súdu posúdiť status žalovaných v 1. a 2. rade ako zástupcov žalovaných v 3. a 4. rade. Takisto nemožno právne kvalifikovať právny vzťah žalovaných v 1. a 2. rade a žalovaných v 3. a 4. rade ako vzťah splnomocnencov a splnomocniteľov len pre dôvody, ktoré uviedli žalovaní v 1. a 2. rade vo svojich výpovediach, konkrétne žalovaný v 1. rade, že museli do toho vstúpiť (žalovaní v 1. a 2. rade) a žalovaná v 2. rade, že oni s manželom boli len medzičlánkom.

2.3. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalovaných, že právny vzťah založený medzi pôvodne žalovanými v 3. a 4. rade a nimi je potrebné vyhodnotiť ako príkaznú zmluvu podľa § 724 Občianskeho zákonníka, ktorou sa príkazníci zaviazali pre príkazcov uzavrieť dohodu z 28. novembra 2012 a že z dôvodu, že neexistovala osobitná plná moc na priame zastúpenie, došlo pri tomto právnom úkone k zastúpeniu nepriamemu, pri ktorom nepriami zástupcovia reprezentujú vôľu iného konajú sami a sami sa aj zaväzujú, avšak s úmyslom ďalším právnym úkonom previesť vzniknuté právo na toho, v prospech koho konali. Odvolací súd v tejto súvislosti vyslovil, že aj keď v zmysle príslušných ustanovení upravujúcich príkaznú zmluvu takáto zmluva nemá predpísanú obligatórnu písomnú formu, v prejednávanej veci je nevyhnutné zohľadniť aj okolnosť, že žalovaní v 1. a 2. rade 28. novembra 2012 uzatvorili dohodu, predmetom ktorej bolo nadobudnutie členských práv a povinností k nehnuteľnosti, resp. nehnuteľnostiam, v dôsledku čoho nemožno opomenúť ani ustanovenie § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v súlade s ktorým písomnú formu musia mať zmluvy o prevodoch nehnuteľností. Keďže v konaní nebolo preukázané, aby uzatvoreniu dohody o prevode členských práv a povinností 28. novembra 2012 predchádzalo uzatvorenie príkaznej zmluvy v písomnej forme, konanie žalovaných v 1. a 2. rade nemožno hodnotiť ako konanie príkazníkov, a tým vylúčiť ich povinnosť zaplatiť žalobkyňi dlžnú sumu.

2.4. K námietke žalovaných týkajúcej sa platnosti dohody o vzájomnom majetkovom a finančnom vysporiadaní členských práv a povinností z 5. januára 2013 uzatvorenej medzi pôvodne žalovanými v 3. a 4. rade a žalobkyňou a v nej obsiahnutej dohody o cene za prevod členských práv a povinností, uviedol, že súd prvej inštancie dospel v odseku 7. odôvodnenia napadnutého rozsudku k rovnakým záverom ako odvolatelia a cena za prevod členských práv a povinností vo výške 8.923,09 eur uhradenú pôvodnými žalovanými v 3. a 4. rade bola zohľadnená pri určení výšky dlžnej sumy, na zaplatenie ktorej zaviazal napadnutým rozsudkom žalovaných.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní (v ďalšom aj „dovolatelia“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnili poukazom na ust. § 420 písm. f) CSP a § 421 písm. b) CSP.

3.1. Dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f) CSP videli v porušení ich práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odvolací súd si podľa ich názoru osvojil závery súdu prvej inštancie, napriek tomu, že sú nesprávne predovšetkým v závere, že príkazná zmluva musí byť uzavretá v písomnej forme s poukazom na § 46 ods. 1 OZ, hoci nešlo o prevod nehnuteľností, ale prevod členských práv a povinností k družstevnému bytu. Namietali tiež porušenie princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, keď okresný súd nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu, ktorý vyslovil v zrušujúcom uznesení v tejto veci. Súd absolútne rezignoval na otázku posúdenia dobrých mravov bez toho, aby to náležitým spôsobom vysvetlil. Za nesprávne považovali aj posúdenie dohody zo dňa 5. januára 2013, hoci predstavoval nováciu, teda nahradenie pôvodného záväzku novým (za situácie, že pôvodná cena za prevod členských práv bola nesporná) alebo urovnanie (ak by súd vyhodnotil, že pôvodná cena za prevod členských práv bola sporná).

3.2. Dovolatelia uplatnili aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom nastolili dve právne otázky, a to:

I. či príkazná zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konkludentne (v nepísomnej forme), ktorej obsahom

je dohoda o prevode členských práv v bytovom družstve uzatvorená vo vlastnom mene v prospech tretej osoby (nepriame zastúpenie) musí mať (pod sankciou neplatnosti) písomnú formu. Argumentovali, že § 46 ods. 1 OZ nie je možné v konkrétnej veci na príkaznú zmluvu aplikovať.

II. či je prípustné, aby v súvislosti s uzatváraním dohody o prevode členských práv v bytovom družstve v prospech tretej osoby podľa príkaznej zmluvy formou nepriameho zastúpenia uzatvoril dohodu o cene za prevod členských práv v bytovom družstve osobitnou dohodou s prevodcom členských práv priamo príkazca ako subjekt odlišný od nadobúdateľa členských práv v bytovom družstve (príkazníka). Dovolatelia vyslovili názor, že takáto alternatíva právneho posúdenia konania zúčastnených subjektov prichádza do úvahy, pretože vyplýva zo zisteného skutkového stavu v tejto právnej veci a odvolací súd sa v napadnutom rozsudku takouto právnou otázkou však vôbec nezaoberal.

4. Žalobkyňa sa k dovolaniu nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom zistil, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP

6. Žalovaní prípustnosť podaného dovolania vyvodili z § 420 písm. f) CSP a svoju argumentáciu o existencii vady v zmysle § 420 f) CSP založili na nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu.

7. Dovolací súd s argumentáciou dovolateľov nesúhlasí. Rozhodnutie odvolacieho súdu tvorí jeden celok s rozhodnutím okresného súdu. Z tejto premisy treba vychádzať aj pri skúmaní námietok. Okresný súd v bode 5. rozsudku uviedol, že žalobkyňa ako prevádzajúci člen a žalovaní v 1. a 2. rade ako nadobúdatelia, uzatvorili dohodu o prevode členských práv a povinnosti k družstevnému bytu, a teda, že došlo k prevodu členských práv a povinnosti k predmetnému bytu zo žalobkyne na žalovaných v 1. a 2. rade, účastníci tejto dohody sa dohodli na prevode členských práv a povinností za sumu 42.000,- eur, pričom žalovaní v 1. a 2. rade zaplatili žalobkyni, resp. z titulu jej dlhu zaplatili sumu 8.923,09 eur. V bode 6. skonštatoval, že žalovaní v 1. a 2. rade nepreukázali, že konali na základe nejakého plnomocenstva, v prospech pôvodne žalovaných 3/, 4/. Pokiaľ by bolo niečo také preukázané, boli by na zaplatenie doplatku dohodnutej ceny zaviazaní, pôvodne žalovaní v 3. a 4. rade a nie žalovaní v 1. a 2. rade, pričom podstatné je to, že doplatok dohodnutej ceny uhradený nebol. Zároveň bolo nepochybné, že následne žalovaní v 1. a 2. rade členské práva a povinnosti k bytu bezodplatne previedli na svojho syna s nevestou (teda pôvodne žalovaných 3/, 4/) a títo následne byt previedli na pána C. za dohodnutú cenu iba cca 12.000,- eur. Odvolací súd na takto zistený skutkový stav zhodne so súdom prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 230 Obchodného zákonníka, pričom v bode 16. svojho rozsudku skonštatoval, že ak žalovaní v 1. a 2. rade nadobudli členské práva a povinnosti od žalobkyne a žalobkyni nebola nehnuteľnosť následne vrátená, ani jej nebola doplatená dohodnutá cena za prevod členských práv a povinností na žalovaných v 1. a 2. rade, je povinnosťou žalovaných v 1. a 2. rade doplatiť cenu za prevod členských práv a povinností na nich žalobkyni. Odvolací súd teda založil svoje rozhodnutie na existencii pasívnej vecnej legitímácii žalovaných vyplývajúcej z dohody o prevode členských práv a povinností. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa žalobkyňa domáhala, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súd vychádzal, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Prijaté rozhodnutie primerane vysvetlil. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľov, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim sa zákonu.

8. Na záver o existencii pasívnej vecnej legitímácie žalovaných nemá vplyv ani nesprávny záver súdu, že príkazná zmluva, obsahom ktorej je obstaranie prevodu členských práv a povinností k družstevnému

bytu, musí byť uzavretá v písomnej forme s poukazom na § 46 ods. 1 OZ.

8.1. Občiansky zákonník v § 724 a nasledujúcich upravuje osobitný druh záväzkov, a to zmluvu príkaznú. Príkazná zmluva je bezformálnou, konsenzuálnou a dvojstranne zaväzujúcou zmluvou, prostredníctvom ktorej sa jedna strana zaväzuje obstaráť bezodplatne (príp. odplatne) pre druhú stranu nejakú záležitosť. Podstatou príkazu vo všeobecnosti je záväzok príkazníka, že pre príkazcu, či už obstará vec, alebo vykoná inú činnosť. Záväzkovým právnym vzťahom, jeho podstatou je uloženie príkazu a jeho vykonanie. Podstatou príkazu je faktická alebo právna činnosť príkazníka v prospech a na riziko príkazcu, pričom príkazník vystupuje ako priamy alebo nepriamy zástupca príkazcu pri výkone jeho povinnosti z príkazu. Hoci samotná zmluva je typická bezformálnosťou, to nemožno automaticky preniesť na náležitosti plnomocenstva, keďže forma plnej moci podľa § 31 ods. 4 OZ je podmienená forme úkonu, ktorý má príkazník vykonať. Vzhľadom na uvedené možno príkaznú zmluvu uzavrieť aj konkludentne. Vzťah medzi príkazcom ako mandantom a príkazníkom ako mandatórom vo forme zmluvy upravuje ich vnútorný vzťah v zmysle vzájomných práv a povinností. Naplnenie záväzku príkazníka obstaráť pre príkazcu vec, resp. vykonať činnosť v jeho mene, je však podmienené existenciou plnomocenstva, ktorého právna úprava je obsiahnutá v § 31 a nasl. OZ. Z tohto je potrebné dovodiť, že vnútorný vzťah účastníkov zmluvy sa premieta do vonkajšieho vzťahu príkazníka k tretej osobe prostredníctvom plnej moci. Rozhodujúce pre posúdenie potreby existencie plnomocenstva v písomnej forme je dôležité poznať, aká je vyžadovaná forma úkonu, ktorý má príkazník pre príkazcu urobiť, keďže forma plnomocenstva musí zodpovedať forme právneho úkonu uzatváraného príkazníkom v mene príkazcu.

8.2. Osobitná úprava v § 727 zodpovedá nepriamemu zastúpeniu, kedy príkazník konal vo vlastnom mene. V prípade, že konal príkazník ako nepriamy zástupca, je povinný vydať príkazcovi všetok úžitok, ktorý získal, čiže prevzaté veci, finančné prostriedky, doklady a pod., a to spôsobom zodpovedajúcim zákonnej úprave (napr. ďalší prevod členských práv a povinností k družstevnému bytu).

8.3. Vzhľadom na existenciu, prípadne neexistenciu osobitnej plnej moci treba uviesť, že môže dôjsť k priamemu zastúpeniu príkazníkom, teda v mene príkazcu a na jeho účet, ktoré je podmienené existenciou plnej moci, alebo k nepriamemu zastúpeniu, kedy bude príkazník konať vo vlastnom mene na účet príkazníka (§ 727). To, že nepriamy zástupca koná na cudzí účet, sa vo vzťahu k tretím osobám nijako neprejavuje a navonok sa jeho konanie nelíši od konania vo vlastnom mene a na vlastný účet.

9. V prejednávanej veci nebolo sporné, že žalovaní nedisponovali plnomocenstvom od pôvodných žalovaných 3/, 4/, konali teda vo svojom mene a z dohody o prevode členského podielu družstevného bytu nadobudli práva aj povinnosti, teda aj povinnosť zaplatiť dohodnutú cenu. Na tento záver nemalo vplyv nesprávne posúdenie príkaznej zmluvy, ani otázka posúdenia dohody 5. januára 2013, ako to dovolatelia namietajú.

9.1. Právne posúdenie pasívnej vecnej legitimácie žalovaných súdmi v základnom konaní bolo správne, pochybenie spočívajúce v nesprávnej interpretácii formy príkaznej zmluvy, nemalo na rozhodnutie súdov vplyv, nie je teda extrémnym vybočením posúdenia zmyslu a účelu právnej normy, ktoré by spôsobovalo porušenie práva žalovaných na spravodlivý proces.

10. Dovolací súd z dôvodov vyššie uvedených vadu podľa § 420 písm. f) CSP nezistil.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

11. Dovolatelia vyvodili prípustnosť dovolania aj podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom nastolili dve právne otázky.

12. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

12.1. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

12.2. Záver o tom, či dovolateľmi tvrdená právna otázka predstavuje právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, ktorá je významná pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale výlučne záver odvolacieho súdu (rovnako ako to platí aj pre ostatné podmienky prípustnosti dovolania), pričom dovolací súd tento záver konštatuje pri zohľadnení skutkového stavu ustáleného súdmi nižšej inštancie a „nosných“ dôvodov uvedených v rozhodnutí odvolacieho súdu (t. j. dôvodov, pre ktoré odvolací súd rozhodol tak, ako rozhodol) v nadväznosti na dovolateľmi predloženú právnu argumentáciu. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritorne rozhodnutie, a ani otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom napr. 3Obdo/28/2018). Sama polemika dovolateľov s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP.

13. Dovolatelia síce jasne a zrozumiteľne uviedli v dovolaní konkrétne právne otázky, avšak prvá z nich, a to, či príkazná zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konkludentne (v nepísomnej forme), ktorej obsahom je dohoda o prevode členských práv v bytovom družstve uzatvorená vo vlastnom mene v prospech tretej osoby (nepriame zastúpenie) musí mať (pod sankciou neplatnosti) písomnú formu, nebola pre posúdenie veci kľúčová. Odvolací súd založil svoje rozhodnutie na existencii pasívnej vecnej legitimácie žalovaných, vyplývajúcej z dohody o prevode členských práv a povinností, pričom zdôraznil, že oni boli účastníkmi tejto dohody a nekonali na základe plnomocenstva v mene pôvodných žalovaných (neexistencia plnomocenstva nebola ani sporná). Pre záver o subjekte, ktorý má plniť z dohody o prevode členských práv a povinností bola preto rozhodujúca existencia plnomocenstva a nie forma príkaznej zmluvy, a to z dôvodov uvedených v bode 8.

13.1. Druhú nastolenú otázku, a to, či je prípustné, aby v súvislosti s uzatváraním dohody o prevode členských práv v bytovom družstve v prospech tretej osoby podľa príkaznej zmluvy formou nepriameho zastúpenia uzatvoril dohodu o cene za prevod členských práv v bytovom družstve osobitnou dohodou s prevodcom členských práv priamo príkazca ako subjekt odlišný od nadobúdateľa členských práv v bytovom družstve (príkazníka), odvolací súd (a ani súd prvej inštancie) vôbec neriešil, čo napokon skonštatovali v dovolaní samotní dovolatelia.

14. Dovolací súd uzatvára, že dovolacia argumentácia z uvedených dôvodov nepredstavuje vymedzenie podstatnej právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP, a preto na podklade dovolania žalovaných nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

15. Dovolací súd dovolanie zamietol s poukazom na § 448 CSP.

16. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 rovnakého zákona. V dovolacom konaní bola plne úspešná žalobkyňa, ktorej však v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto jej dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (R 72/2018).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.